

Tù Bút Ngày Mùa Đông

Ôi những ngày mùa Đông / buồn biết sao mà nói! Trời trắng đục sương khói, đất lấp lánh nền băng...Mặt trời chắc quẩn chần, ngủ im lìm sau núi? Rừng con nai thui thúi / đến bờ suối rồi đi. Những con chim đã bay / chắc về dưới xích đạo? Chỗ nào chim nương náu, chỗ đó có bình minh?

Tôi nghĩ tới nước mình: những con chim bị bắn...dù chúng chỉ đậu nán / trên dây điện đong đưa...Quê Hương tôi lạnh vừa / sao năm nay rét "đậm", sao Hà Nội không nắng, ba sáu phố phường run? Đất trời hết mệnh mông / nhiều cánh đồng đã hẹp? Không thấy ai mang giúp / mà toàn đi giày da!

Ôi cái buồn bao la! Mùa Đông đây và đó! Tôi bắt một cơn gió / lạnh đến xước bàn tay...Và, tôi còn thơ ngây / để nói năng như vậy? Hay tại lòng nát bấy / Quê Hương tôi xa vời? Không khéo thơ ngậm ngùi? Không khéo buồn muốn khóc? Mẹ Cha đời khổ cực, hết rồi...Bốn sáu năm!

Tôi chấm một dấu than / cho câu thơ đứt ruột.
Quê Hương là Tổ Quốc! Tổ Quốc là Quê Hương!
Mai mốt tôi nắm xương / cũng phải thiêu. Tàn rụi!
Ôi những lời tôi nói, đừng ai nghe! Tôi van!

Tôi nói gì? Miên man! Những nhành hoa bưởi rồi...Công viên không ai tưới, tuyết đọng đầy đêm qua...Tôi nghĩ tới...xa...xa / bên Na Uy bạn ở, năm được chia hai nửa, nửa ban ngày, nửa đêm. Tôi gọi ai bằng Em, tôi nói thầm "Anh nhớ". Tôi thèm cái mắc cỡ / của ai ngày Xuân xưa...thèm thấy ai bây giờ / cổ cao khăn quàng đỏ...

Ôi phải chi còn nhỏ / mình đi nhặt tuyết rơi!

Trần Văn Lê